

výdělkem. Že by takový příjem neb výdělek měl, st-l v řízení správním vůbec netvrdil. Není tedy vadou, když úřad svědky st-lem navrhované neslyšel.

Pokud st-l jen všeobecně tvrdí, že z nař. rozhodnutí neplyne, že by pobytem jeho v obci ohrožen byl veřejný zájem, sluší připomenouti toto: Úřad vypověděl st-le se zřetelem na veřejný pořádek a bezpečnost v obci, má tedy za to, že by pobyt jeho v obci byl na závadu veřejnému pořádku a bezpečnosti v obci.

Zda tomu skutečně tak jest, jest otázkou skutkovou, jejíž řešení může nss přezkoumávati jen po stránce formální, zda totiž řízení sloužící za podklad řešení této otázky netrpí vadami odst. 2 § 6 zák. o ss.

Stížnost vytýká v tom směru pouze vadu jedinou, že totiž nebylo zjištěno, že st-l jest hazardním hráčem z povolání, o níž již svrchu bylo promluveno.

Jiných vad stížnost nevytýká, a také soud neshledal vad takových, k nimž ex officio měl by vzíti zřetel.

Úřad vyšetřil, že st-l byl častěji trestán pro různé delikty, a že nemůže se vykázati nějakým dovoleným pramenem výživy, z čehož usuzuje, že by delší pobyt st-lův v Olomouci ohrožoval pořádek a bezpečnost v této obci. Konal tedy úřad potřebná šetření pro svůj úsudek. Zda úřad za tím účelem jednotlivé skutkové okolnosti také správně hodnotil, nemůže po stránce věcné nss-em býti zkoumáno

č. 2356.

Státní úředníci. — Školství. — Administrativní řízení: I. Svobodný státní úředník (učitel) nemá za platnosti nařízení z 11. září 1918 č. 333 ř. z. právního nároku na drahotní přídavky vyšší než podle I. třídy rodinné. — II. Není proto vadou řízení, nesdělí-li mu úřad, zamítaje jeho žádost za drahotní přídavky podle II. třídy rodinné, úvahy, které jej k zamítnutí žádosti vedly.

(Nález ze dne 14. května 1923 č. 15.581/22.)

V ě c: Filipina H. ve V. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran přiznání II. třídy drahotních přídavek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-lka, učitelka obecné školy ve V., zažádala dne 14. prosince 1921 o přiznání nákupního a nouzového přídavku podle II. rodinné třídy, ježto má u sebe 73letou nemocnou a nemajetnou matku, kterou také živí.

Žádosti té nevyhověla žšr výnosem z 10. února 1922 a postupem instancí ani žal. úřad nař. rozhodnutím, jelikož podle ustanovení § 4 posl. odst. nařízení min. fin. z 11. září 1918 č. 333 ř. z., jež zde přichází v úvahu, st-lce jako svobodné nepřísluší právní nárok na vyšší mimořádné přídavky než podle I. třídy rodinné a v daném případě úřad, jehož volnému uvážení zákon rozhodnutí zůstává, neshledal poměrů toho rázu, aby žádané přídavky mohly býti výjimečně přiznány.

O stížnosti na rozhodnutí to podané a namítající jemu nezákonnost i vadnost řízení uvážil nss toto:

St-lka sama přiznává, že z ustanovení min. nař. z 11. září 1918 č. 333 ř. z., jež pro posouzení přítomného případu přichází v úvahu, nemůže odvoditi pro sebe nárok na poskytnutí drahotních přídavků vyšších, než I. rodinné třídy. Přes to však snaží se dovoditi, že úřad byl povinen sděliti jí, z jakého skutkového základu vycházel a jaké byly jeho úvahy, když žádost její zamítal.

Z ustanovení § 4, odst. 6 cit. min. nař. jest patrné, že úřad, rozhoduje o žádosti svobodného státního zaměstnance, resp. učitele za propůjčení zvýšených drahotních přídavků, má si v první řadě odpovědět na otázku, jsou-li dány skutkové okolnosti v tomto ustanovení přesně vymezené, t. j. zda onen zaměstnanec žije ve společné domácnosti se svými prarodiči, rodiči nebo sourozenci, a zda uhrazuje důsledkem právního nebo mravního závazku prokazatelně převážnou částí výživu těchto svých příbuzných pro jejich nuznost.

Teprve pak, jsou-li splněny všechny tyto podmínky, smí použití z m o c n ě n í jemu daného, položití či nepoložití tohoto svobodného zaměstnance na roveň ženatému zaměstnanci a bezdětnému. Z toho plyne, že ani pak ne n í ú ř a d p o v i n e n svobodnému zaměstnanci přiznati drahotní přídavky vyšší rodinné třídy než první, nýbrž má volnost uvážiti ještě všechny okolnosti konkrétního případu, než se rozhodne pro rozhodnutí příznivé či zamítavé. Jaké okolnosti má zde úřad ještě uvážiti a do jaké míry je tato volná úvaha jeho omezena, to citovaný předpis nestanovil, dlužno tedy míti za to, že nechtěl tuto volnou úvahu úřadu také nijak omeziti.

Z těchto úvah plyne, že straně nepřisluší vůbec nárok na to, aby úřad konal ještě další nějaké šetření, aby výsledek přece snad konaného šetření jí sděloval a úvahy, které ho vedly k vyhovění či zamítnutí žádosti, ve svém rozhodnutí podrobně uváděl.

Nečiní-li tak úřad, nelze v tom tedy shledávati ani podstatnou vadu řízení ani nezákonnost, pročez slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2357.

Vyvlastnění. — Stavební ruch: * Zákon o stavebním ruchu č. 45/1922 nepřiznává stavebníkovi právo libovolně voliti si pozemek pro zamýšlenou stavbu, bez ohledu na zájmy vlastníka pozemku. Pouhá větší výhoda stavebníkova nesmí býti vyvažována újmou osoby, do jejíž vlastnické sféry se vyvlastněním zasahá.

(Nález ze dne 14. května 1923 č. 8056¹).

Prejudikatura: Boh. 1212, 1281 a 2186 adm.

Věc: Děpold Cz. v D. (adv. Dr. Tom. Černý z Prahy) proti zemské správě polit. v Praze, za zúčastněné stav. družstvo čsl. strany socialistické (adv. Dr. Jaroslav Košek z Prahy) o vyvlastnění pozemku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

¹) Stejně nálezy pozdější (na př. z 15. června 1923 č. 9139).